

verden, mens de have opfattet en saa liden Kres af den virkelige Verdens Fænomener. At det er højst fordærveligt, mene vi, en Smule Eftertanke let overbeviser enhver om, uden at behøve at oppebie det Vidnesbyrd af Erfaringen, som vel tidsnok vil indfinde sig. At overdreven Romanlæsning har givet en Del af vore samtidige en skæv Aandsretning, forkvaklet deres Følelse, sat dem i en uafbrudt Somnambulismus, givet dem Afsmag for Arbejdsomhed og bibragt dem en Lede til Livets virkelige Skikkelser, er jo en fuldkommen afgjort Kendsgerning. Men denne Udsvævelse kunde dog først tage sin Begyndelse, da disse Folk havde Færdighed i Sammenlæsning, og i deres Barndomsaar slap dog deres Forstand og Fantasi for al poetisk Mishandling. Men den Fordrejelse af Aandslivets Udvikling, som afstedkommes ved at fortælle Børn en umaadelig Cyklus af Eventyr, kan tage sin Begyndelse, saa snart som de blot kunne forstaa de i daglig Tale mest forekommende Ord. Børn høre nemlig med stor Fornøjelse paa Fortællinger, naar de blot forstaa nogle ringe Brudstykker af dem. Ved en Overdrivelse af dette Slags Morskab, hvorefter de fleste Børn befindes at være særdeles griske, maa derfor deres Bevidstheds naturlige Udvikling paa en langt grundigere Maade forhindres og forvanskes. Naar man betænker, hvor fast den Forestillingskres, der uddannes i Menneskets Barndomstid, under det hele øvrige Liv bliver staaende, er det vel naturligt, at være noget varsom i Valget af de Forestillinger, hvormed man selv forsætlig fylder deres Hoved. Der er ingen, der saa bestemt og fuldstændigen opfatter de Genstande, hvoraf han omgives, som et sundt og opvakt Barn, og man beviser det vistnok